

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Русе, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в закрито заседание на шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Черкезова

Членове: Николинка Чокоева
Светослав Тодоров

като разглежда докладваното от Светослав Тодоров Въззивно гражданско дело № 20234500500080 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.435, ал.2, т.7 ГПК.

Постъпила е жалба от „БУЛМАРКЕТ АВТОТРАНСПОРТ“ ЕООД, длъжник по изпълнително дело № 1626/2022г. по описа на ЧСИ № ***И. Х., срещу постановление на съдебния изпълнител от 20.12.2022г., с което в полза на вискателите О. О. О., Е. О. О. и М. М. О. са присъдени разноси по изпълнителното дело за адвокатско възнаграждение в размер на 7149.69 лева, от които 200 лева за образуване на изпълнително дело и 6949.69 лева за извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания и срещу определения от съдебния изпълнител такси по ТТРЗЧСИ. Излагат се съображения за незаконосъобразност на постановлението, в частта, с която са присъдени разноси над сумата от 200 лева. Твърди се, че целият размер на вземането е удържан от сметките на длъжника в срока за доброволно изпълнение, като в същият срок по сметка на вискателите е постъпила и сума в размер на 100000 лева от внесена по сметка на ВКС гаранция. Прави искане за отмяна на обжалваното определение в частта му, с която са присъдени разноси в полза на вискателите в размер над 200 лева. Обжалва се същи и постановление на съдебния изпълнител, съдържащо се в сметка № 202360/16.12.2022г., с което са определени дължимите от жалбоподателя такси по ТТРЗЧСИ, като се иска да бъде намалена пропорционално таксата по чл.26 ТТРЗЧСИ, съобразно размера на сумата, събрана по изпълнителното дело.

В срока по чл.436, ал.3 ГПК са постъпили писмени възражения от насрещните страни по жалбата и вискатели в изпълнителното производство, с които се оспорва жалбата и се прави искане за нейното отхвърляне. Посочва се, че Решение № 260027/13.01.2021г. по гр.д. № 4995/2019г. по описа на Районен съд гр. Русе е влязло в законна сила на 03.10.2022г., а изпълнителните листи, послужили като изпълнителен титул за образуване на изп. дело № 1626/2022г. по описа на ЧСИ И.Х. били издадени на 13.10.2022г. Изпълнителното дело било образувано на 24.11.2022г., като до тази дата въпреки влязлото в сила съдебно решение присъдените с него вземания не били изплатени. Представената от жалбоподателя съдебна

практика била неотнoсима. Длъжникът можел да изпълни задълженията си към вискателите още при постановяване на въззивното решение, доколкото същото подлежи на изпълнение, но той спрял изпълнението и внесъл обезпечение по сметка на ВКС с цел да възпрепятства събирането на присъдените в полза на вискателите обезщетения. Длъжникът не предприел действия по плащане и след като въззивното решение не било допуснато до касация. Неверни били твърденията на жалбоподателя, че били извършени само действия по образуване на изпълнително производство. Представени били три броя фактури за заплатено адвокатско възнаграждение, като сумите били изчислени по минимума на Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Постъпили са писмени мотиви от съдебния изпълнител, в които изразява становище за неоснователност на жалбата.

Поддържа, че определящо за отговорността на длъжника за разноси е дали плащане на задълженията с настъпила изискуемост в полза на вискателя е извършена преди образуване на изпълнителното дело. Длъжникът разполагал с периода от издаване на изпълнителните листи – 13.10.2022г. до образуване на изпълнителното дело – 24.11.2022г. да плати доброволно дължимите суми, за да осуети образуването на изпълнително дело и свързаните с това разноси в негова тежест. Заплащането от вискателите на адвокатско възнаграждение в размер на 7149.69 лева се установявало от представените три броя фактури от адв. И., поради което били налице предпоставките за присъждане на разноси в този размер в полза на вискателите. Относно таксите по ТТРЗЧСИ в общ размер на 7688.70 лв. с ДДС, то същите били правилно изчислени и дължими и била издадена фактура № 202360/16.12.2022г.

Окръжният съд като взе предвид оплакванията в жалбата, обсъди представените по делото и в изпълнителното производство доказателства и писмените мотиви на съдебния изпълнител във връзка с обжалваното действие, приема за установено следното от фактическа страна и формулира следните изводи от правна страна:

Изпълнително дело № 1626/2022г. по описа на ЧСИ И.Х. е образувано на 24.11.2022г. по молба от Е. О. О., О. О. О. и М. М. О., чрез пълномощника им адв. Ц. И. – С. срещу длъжника „Булмаркет автотранспорт“ ЕООД и въз основа на представени три броя изпълнителни лист, издадени на 13.10.2022г. по гр.д. № 4995/2019г. по описа на Районен съд гр. Русе.

След уточняване размера на претендираните от вискателите разноси, съдебният изпълнител на 29.11.2022г. е изпратил покана за доброволно изпълнение до длъжника и запорно съобщение до „Първа инвестиционна банка“ АД и „Българско-американска кредитна банка“ АД за задължения към 29.11.2022г. в общ размер от 167624.54 лева.

Поканата за доброволно изпълнение е получена от длъжника на 01.12.2022г.

С молба от 05.12.2022г. длъжникът „БУЛМАРКЕТ АВТОТРАНСПОРТ“ ЕООД е уведомил съдебния изпълнител за намеренията си да погаси изцяло задълженията си в срока за доброволно изпълнение, както и за наличието на внесена по сметка на ВКС гаранция в размер на 100000 лева. С молбата са представени доказателства за внасяне на гаранцията по сметка на ВКС, както и за подадена на 01.11.2022г. и получена във ВКС на 02.11.2022г. молба, с която длъжникът дава съгласие гаранцията да бъде изплатена на ищците по делото и вискатели в изпълнителното производство.

На 06.12.2022г. по сметка на съдебния изпълнител е постъпила сума в размер на 167624.54 лева.

С молба от 13.12.2022г. длъжникът е заявил, че с определение по гр.д. № 4599/2022г. по описа на ВКС е разпоредено изплащането на сумата от 100000 лева по сметката на адв. Цв. И., пълномощникна вискателите и е поискал съдебният изпълнител да съобрази платената сума от преведената гаранция и да намали претендираното в изпълнителното производство

адвокатско възнаграждение до размер от 200 лева.

На 14.12.2022г. пред съдебния изпълнител е постъпило уведомление от пълномощника на вискателите, с което потвърждава получената сума в размер на 100000 лева, освободена гаранция по гр.д. № 4599/2021г. по описа на ВКС.

На 16.12.2022г. съдебният изпълнител е съставил сметка за дължимите в изпълнителното производство такси в общ размер на 7688.70 лв. с ДДС, като е включил пропорционална такса върху материален интерес от 152862.27 лева. Няма данни за изрично уведомяване на длъжника за окончателно определения от съдебния изпълнител размер на разноските под формата на такса по ТТРЗЧСИ. В посочената сметка са определени дължимите от жалбоподателя такси в изпълнителното производство, поради което същото съдържа постановление за разноските по смисъла на чл.435, ал.2, т.7 ГПК.

С обжалваното определение от 20.12.2022г. съдебният изпълнител е присъдил в полза на вискателите разноски за адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство в размер на 7149.69 лева. Постановлението е връчено на длъжника на 29.12.2022г.

Съгласно т. 2 от ТР № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС на обжалване по реда на чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските, който по съдържание съставлява „постановление“ на изпълнителя по разноските. Такива подлежащи на обжалване актове се явяват, както определения от 20.12.2022г., с което са присъдени разноски в полза на вискателите, така също и сметка № 202360/16.12.2022г., с която е определена дължимата в полза на съдебния изпълнител такса по ТТРЗЧСИ.

Жалбата е подадена от надлежна страна по делото – длъжник по изп. дело № 1626/2022г. по описа на ЧСИ И.Х., рег. № ***, срещу подлежащо на обжалване действие от страна на длъжника, съобразно разпоредбата на чл.435, ал.2, т.7 ГПК. Подадена е на 10.01.2023г., в срока по чл.436, ал.1 ГПК.

Въпросът за разноските в изпълнителното производство е свързан с общия принцип на отговорността за разноски, която е уредена в общата част на ГПК. С разпоредбата на чл.79 ГПК е въведено общо правило, че разноските в изпълнителното производство са за сметка на длъжника, като са въведени и три изключения – делото се прекрати на основание чл.433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство; изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда; разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способности, които не са приложени. Приложение при присъждането на разноските в изпълнителното производство намира също разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК, като длъжникът разполага с правото да възрази против платеното от вискателя адвокатско възнаграждение поради неговата прекомерност и да поиска да бъде присъдено в редуциран размер, което е сторено от длъжника пред съдебния изпълнител.

Внасянето на сумата за вискателя преди образуване на изпълнителното дело е основание за прекратяване на изпълнителното производство по чл.433, ал.1, т.1 ГПК и за освобождаване на длъжника от задължение за разноски на основание чл.79, ал.1, т.1 ГПК. С молбата си от 05.12.2022г. длъжникът е представил платежно нареждане за внасяне на сума в размер на 100000 лева по сметка на ВКС с основание „обезпечение на касационна жалба по в.гр.д. № 209/2021 РОС“. От представеното по-късно пред съдебния изпълнител определение № 50350/12.12.2022г. по гр.д. № 4599/2021г. по описа на ВКС се установява, че длъжникът „Булмаркет Автотранспорт“ още на 07.10.2022г. е поискал освобождаване на внесената парична гаранция в размер на 100000 лева и превеждане на същата по представени от вискателите банкови сметки. С нова изрична молба от 02.11.2022г., отново преди образуване на изпълнителното дело, длъжникът е дал изрично съгласие внесената парична гаранция да бъде преведена по сметка на вискателите. Сумата е била внесена по сметка на ВКС като гаранция и длъжникът не само не се е противопоставил, но сам е

поискал тя да послужи за погасяване на вземанията на вискателите и е предприел дължимите от него действия за това, поради което хипотезата следва да се приравни на тази, при която е представено писмо от банка, че сумата е внесена за вискателя преди образуване на изпълнителното производство. Дължникът е внесъл сума по банкова сметка на ВКС и е предприел действия същата да бъде изплатена на вискателите преди образуване на изпълнителното дело, за което те са уведомени. В този смисъл, налице е било основанието по чл.433, ал.1, т.1 ГПК за прекратяване на изпълнителното производство по отношение на вземанията на вискателите до общ размер от 100000 лева и отговорността за разносните по изпълнението до този размер не следва да бъде възлагана в тежест на длъжника съобразно чл.79, ал.1, т.1 ГПК.

Определянето на пропорционална такса върху материален интерес от 152862.27 лева и възлагане на същата в тежест на длъжника се явява неправилно и незаконосъобразно. Дължимите от длъжника разноси по ТТРЗЧСИ следва да се определят при пропорционална такса изчислена по чл.26, б. „д“ от същата тарифа при материален интерес 52862.27 лева. При посоченото изчисление дължимият размер на пропорционалната такса е 3334.49 лева без включен ДДС, а общият размер на дължимите от длъжника такси по ТТРЗЧСИ е 3464.49 лева без ДДС или 4157.39 лева с включен ДДС. Дължимата от жалбоподателя такса по изпълнителното дело следва да бъде намалена до посочения размер.

Неправилно и незаконосъобразно се явява и обжалваното постановление от 20.12.2022г., с което са присъдени разноси в полза на вискателите за адвокатско възнаграждение в размер на 7149.69 лева.

В Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (НМРАВ) са предвидени минимални размери на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство за образуване на изпълнително дело в размер на 200 лева (чл.10, т.1 НМРАВ) и за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания в определяем размер според материалния интерес по делото (чл.10, т.2 НМРАВ). От съдържанието на двете разпоредби следва, че възнаграждението по чл.10, т.2 НМРАВ се дължи при извършване на допълнителни спрямо образуването и същински действия по принудително събиране на парични вземания. В настоящия случай, паричното задължение на длъжника е погасено изцяло в срока за доброволно изпълнение, поради което не са предприемани действия по принудително изпълнение и възражението на длъжника за прекомерност на заплатеното от вискателите адвокатско възнаграждение се явява основателно. Възможността за налагане на заповест от съдебния изпълнител и изпращане на заповестното съобщение до третото лице едновременно с изпращането на поканата за доброволно изпълнение до длъжника (чл.507, ал.1 ГПК) има за цел да попречи на длъжника да се разпорежи с вземанията си в срока за доброволно изпълнение и с това да осуети или затрудни, но пристъпване към същинско принудително изпълнение и необходимостта от процесуално представителство и защита за извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания е възможно едва след изтичане на срока за доброволно изпълнение, по аргумент от чл.428, ал. 2 ГПК. В цитираната разпоредба се въвежда задължение за съдебния изпълнител да уведоми длъжника за наложените заповести и възбрани, както и да го предупреди, че ако в дадения срок не изпълни задължението, ще се пристъпи към принудително изпълнение.

На следващо място следва да се отбележи, че в изпълнителното производство липсват доказателства за заплащането на адвокатско възнаграждение от страна на вискателите. В представените при образуване на изпълнителното дело пълномощни с нотариална заверка на подписите от 20.02.2019г. липсва уговорено в конкретен размер адвокатско възнаграждение, като е предвидено то да бъде приспаднато от получените от вискателите обезщетения. В пълномощните, с които вискателите са упълномощили адв. И.- С. да ги представлява пред

ЧСИ И.Х. по конкретното изпълнително дело № 1626/2022г. по описа на съдебния изпълнител се съдържа твърдение за уговорено и заплатено от вискателите адвокатско възнаграждение в конкретни размери, като отново се съдържа и уговорката дължимото адвокатско възнаграждение да бъде удържано от получените обезщетения. В пълномощните е положен подпис само на упълномощителите, поради което същите не съдържат признание от страна на пълномощника, че е получил конкретни суми и не могат да послужат като разписка. Представените три броя фактури, носят единствено подпис на издателя и удостоверяват възникването според него на задължения за плащане в брой на конкретни суми към датата на издаване на фактурата, но отново не удостоверяват действително извършено плащане на уговореното адвокатско възнаграждение. В пълномощните от вискателя Е. О. са извършвани допълвания и поправки на дължимите суми, което е довело до искане от съдебния изпълнител да се уточни какъв е конкретния размер на претендираното адвокатско възнаграждение.

Възнаграждението на пълномощника на вискателите е оспорено в частта му по чл.10, т.1 НМРАВ до размер от 200 лева, поради което постановлението за разносните в тази му част е влязло в сила. В оспорената част постановлението се явява неправилно и следва да бъде отменено.

Водим от горното, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „БУЛМАРКЕТ АВТОТРАНСПОРТ“ ЕООД постановление за разноси, съдържащо се в сметка № 202360 от 16.12.2022г. в частта му, с която на „БУЛМАРКЕТ АВТОТРАНСПОРТ“ ЕООД е определено задължение към съдебния изпълнител за разноси под формата на такси по ТТРЗЧСИ за горницата над 4159.37 лева с включен ДДС до 7688.70 лева с ДДС.

ОТМЕНЯ по жалба на „БУЛМАРКЕТ АВТОТРАНСПОРТ“ ЕООД постановление за разноси от 20.12.2022г., с което е определено задължение на „БУЛМАРКЕТ АВТОТРАНСПОРТ“ ЕООД в полза на вискателите О. О. О., Е. О. О. и М. М. О. за горницата над 200 лева до 7149.69 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____